

Кривенька качечка

Анатолій Дрофань

То в казці — кривенька качечка. А вони, діти, свою листоношу так прозвали. Бо вона несе на плечі велику сумку, натопану газетами, журналами, листами, і злегка накульгує на ліву ногу.

Особливо невтомний насмішник — Женька із третього класу, отой у коротеньких штанцях, зі стрункими ногами. Та ще рудий дружок його — Віталик. Після школи вони завжди катаються біля будинку на велосипеді. І ледь помітять листоношу, зразу пирскають зо сміху:

— Кривенька качечка іде... Кривенька качечка... Ха-ха...

Люба, із середньої групи дитсадка, хоч зовсім і не знала казки про кривеньку качечку, сміялася разом із хлопцями. Може, просто тому, що Женька часто катав її на своєму велосипеді.

Ні Женя, ні Віталик, ні Люба ніколи не помічали, як воложніло чоло в листоноші, бо будинки в їхньому дворі високі, п'ятиповерхові, спробуй у кожному на самий верх піднятися. За ігрищами та сміхом їм ніколи було звертати на це увагу.

Одного разу, коли діти проводжали поштарку насмішуватими поглядами, у неї раптом підвернулася нога. Жінка, болісно зойкнувши, впала. Із сумки посипалися на асфальт газети, з руки випали листи.

І в ту ж мить з дитячих облич лукаві посмішки ніби вітром змело. Люба перша підбігла до листоноші, побачила її скривлене обличчя, скривилася й собі і нараз заплакала:

— Це ти, Женька... Це ти, поганющий!

— Що я? — здивувався той.

— Сміявся... — крізь сльози мовила Люба. — Ти, безсовісний, завжди перший сміявся.

То була правда, і Женька почервонів як рак. Він не знав, що відповісти.

Жінка важко встала, сіла на лавку. Діти розгублено, присоромлено, навіть винувато дивилися на неї. Потім Женька трохи оговтався, кинув на землю свого велосипеда, підбіг до розсипаних листів, почав збирати їх. А слідом за ним і Віталик та Люба.

Подаючи все те листоноші, Женя сказав якнайлагідніше:

— Ви не ходіть, будь ласка. Посидьте, відпочиньте трохи. А пошту давайте нам, ми рознесемо її по всьому будинку.

Жінці, мабуть, боліло. Вона відібрала й подала дітям газети, листи і журнали для всіх квартир їхнього під'їзду. Дітлахи побігли, раді, що хоч тим трохи зможуть спокутувати свою провину.

Після цього випадку вони вже ніколи не сміються зі своєї листоноші. Раніше навіть не знали її імені, бо повторювали оте нерозумне "кривенька качечка... кривенька качечка..." Нині ж тільки з'явиться жінка на подвір'ї, Люба, підскакуючи та стріпуючи

білим, як льон, волоссям на голові, біжить навстріч:

— Лариса Дмитрівна, Лариса Дмитрівна іде...

' Тоді припиняються всі ігрища в дворі. Діти запрошують Ларису Дмитрівну сісти на лавку, а самі забирають у неї газети та листи й весело пурхають ластів'ятами з поверха на поверх, від квартири до квартири.